

med Hensyn til alle andre Eiendomme. Hvor kunne vi paapege et eneste Tilfælde, hvor en Mand skal lade sin Eiendom fortrædige eller forurrette og bestadige af nogen af hans Medborgere, og saa ovenpaa tage imod den Erstatning eller ingen Erstatning, som hans Medborgere ville unde ham derfor? Det finder ikke Sted med nogensomhelst anden Eiendom end netop her. Man kunde vel endog sige: skulde Manden have sin Eiendom under den Betænkelse, at den skulde lade sig overfare og bestadige, og derefter tage imod Skjøn = Erstatning, saa vilde dette forringe Eiendommens Værdi betydeligt, ja den kunde endogsaa siges ikke at være hans fuldstændige Eiendom. Jeg mener, at det heraf maa blive klart, at den Fæster eller Jordbruger, som ikke faaer samme Jagtret til at besytte sin Eiendom, nemlig sin Jordfrugt, Hegn og Kreaturer, med, som enhver anden Eier har eller faaer, han er stillet i et saadant Usikkerhedsforhold, at hans Eiendom ikke er ved Lovgivningen besyttet imod vilde Dyr og imod de Jagtberettigede, som kunne tillade sig at overfare hans Eiendom paa hvad Maade, de vilde, og vdelægge, hvad de vilde, og saa blot ovenpaa henvise ham til at søge Erstatning. Dette er et Forhold ved dette Slags Eiendom ved Siden af al anden Eiendom i Staten, hvorpaa jeg mener, Opmærksomheden bør især henledes ved denne Sags Behandling. Indrømme vi den Jordbrugende virkelig Eiendomsret til hans Jords Afgrøde, da maae vi ogsaa skaffe ham den saaledes besyttet ved Lovgivningen, at han besidder den med den selvsamme Ret som al anden Eiendom, og kommer nu Jagtretens Eiendom i Collision hermed, saa er derved ikke Andet at gjøre, end at denne Collision maa hæves, og den hæves ikke, som det er skeet i dette Lovforslag, ved at henvise til Erstatning, men den maa hæves ved, at Enhver faaer sin Jagtret adskilt fra den Andens, saa at Jagteieren faaer sin Ret paa Sit og Fæsteren faaer Lov til at forsvare sin Rettighed paa Sit. Nu var der ikke Noget iveien for, at denne Adskillelse af disse 2 Slags Eiendomsret meget godt kunde finde Sted, ligesom i alle andre Forhold, dersom ikke den overdrevne Jagtforlystelse og Fornøielse af at overfare Andres Eiendom blev

betragtet saaledes som den bliver betragtet. Der var ikke Noget iveien for, at Jagteiere, Hovedgaardseiere eller andre Jagteiere ikke alene paa deres egen Eiendom af Jordafgrøde kunde have den Fornøielse, de vilde, men virkelig ogsaa paa Andres Eiendomme paa deres Fæstegods, naar de vilde have det som en frivillig Jagtforlystelse, og naar de indrømmede Fæsterne Jagtretten med dem og øvede den paa en Tid, da Fæsterne kunde gaae med og dele Vælsen og Byttet med Eieren, da vilde der ikke være Noget iveien, hverken i Fordeierens eller i Fæsterens og Brugerens Interesse, for at det meget godt kunde skee saaledes frivilligt, uden at derved foraarsagedes mindste Indgreb af Uret i Jagtforlystelsen eller i Jagtubytten, men saalange det staaer, som det nu staaer, at det er forbudt Brugerne at forsvare deres Eiendom med Gevær og Skud (thi det hjælper ikke, som den ærede Indenrigsminister sagde, at han maa eie Geværet, naar han ikke maa bruge det paa sin Eiendom, som han skal besytte), saa er Baabenretten, eller Ret til at eie Baaben, ikke til nogen Nytte for ham. Jeg mener derfor, at, skal der ved denne Lov bringes Noget ud, som kan kaldes et virkelig Udbytte for Eiendomsretten, saa maa man her udstrække Jorbrugereens Eiendomsret til hvad hans er, saa at den ikke besydes af andre Jagtberettigede, og for det Andet maa man tilveiebringe en Frihed i Jagtbrugen, i Jagtforlystelsen, som kan blive til en virkelig fælles Folkefornøielse, til en fælles Folkeøvelse i Baabenbrug og Skydning. Gaae vi hen til de Egne, hvor Jagten har været udøvet af Selveierbønderne i lang Tid, da finder man der, at enhver Mand, som havde Lyst til Jagt, har meget let kunnet faae Lov til at jage paa alle Naaboernes Grunde saameget, han har villet, fordi man slet ikke der vurderer den Ret videre end til at bruge den, naar man selv finder tjenligt, og ligesaa lade Andre bruge den med sig. Det er saaledes en Fællesret der at gaae paa Jagt for de Enkelte, der vilde det. Skade kunde der ikke skee af Bildtet, som der ikke er meget af, thi, dersom den skeer, bliver Bildtet jaget bort eller skudt. Holdes der fælles stor Jagt eller Klappagt paa disse Egne, da er det paa en Tid, da det findes meget gavnligt og fælles